

PROP DE VOSALTRES

Família i Pau

Benvolguts diocesans:

Les dues paraules que donen títol a aquest comentari són fonamentals per a tot ciutadà i, per descomptat, tenen un significat especial per a tot cristià. La família i la pau són un referent per a la comunitat eclesial i tenen les seves arrels en els escrits bíblics. L'Església ens convida a valorar cada dia més la institució familiar, pare, mare i fills, units per l'amor i nascuts per la gràcia del sagrament del matrimoni. També ens convida a treballar per la pau en el nostre entorn vital i a demanar, no només com un desig, al Déu de la pau, l'estabilitat pacífica entre els pobles, les cultures i les famílies.

El treball i la implicació personal en la família han de romandre sempre, i no només en moments concrets, per gust o per conveniència d'algun membre. El desenvolupament harmònic de la institució es fa visible si tots contribuïm amb les nostres qualitats i virtuts a afavorir la felicitat de la resta. El mateix passa amb la pau al llarg de l'any; la nostra petició no descansa mai perquè sempre sorgeixen brots de violència, de destrucció i de mort, que ens obliguen a una permanent reflexió sobre la capacitat de l'ésser humà en la construcció de la pau i rebutjar l'enfrontament i la guerra entre germans. No obstant això, l'Església ens assenyalava un dia a l'any, el diumenge posterior al Nadal, perquè la família en general i la nostra, en particular, sigui motiu de comparació i seguiment amb la Sagrada Família de Natzaret. De la mateixa manera, la pròpia Església marca en el nostre calendari un dia, el primer de l'any, perquè tota la comunitat es compromet amb la pau i elevi pregàries a Déu per aconseguir-la.

Dues breus consideracions en aquest diumenge, per a tots dos temes, que cap cristià pot oblidar. En primer lloc sobre la família, assenyalant l'accent que se'ns proposa per a aquest any: la solitud. Aquesta situació afecta a moltes persones en aquest món contemporani, paradoxalment tan connectat i de forts llaços comunicatius. Hi ha moltes persones que viuen amb disgust i resignació la soledat, no només física sinó existencial. No té edats, ni ambients econòmics o culturals. Afecta qualse-

vol; i encara més a la vivència de la gent gran, tant a les seves llars com en les residències. L'Església davant aquest problema de la soledat fa una crida a la família. És ella la que acull, escolta i acompanya des del desinterès i la gratuïtat a tots els seus components. No és bo que l'home estigui sol, s'afirma en les primeres línies de la Bíblia com una crida a la lluita per la proximitat amb qui tenim al nostre costat. I darrerament, en un document el papa Francesc afirma que «una de les majors pobreses de la cultura actual és la soledat», i ens interpel·la al combat per evitar que ningú visqui sol i deseparat. Preguntem-nos com actuem nosaltres.

En segon lloc, què podem dir sobre la Jornada Mundial de la Pau, instituïda pel papa sant Pau VI fa més de cinquanta anys. Constantment des dels més diversos àmbits eclesials se'ns insta a la pregària i al compromís per la pau. No obstant això, quan observem els interessos polítics i comercials del nostre món, l'egoisme a les entranyes de l'ésser humà, tenim el gran perill i la gran temptació de desanimar-nos en la nostra pregària. Pensem que és impossible aconseguir l'objectiu de la pau. I això no porta res de bo per a la humanitat, ni per al nostre entorn social. Ni pessimisme ni desànim. Sí a la constància i al treball.

El lema que aquest any ens proposa l'Església és: «La bona política està al servei de la pau», i ens recorda posar l'accent en el compromís polític, com una variant de la caritat, i en la confiança mútua per a una construcció estable de la pau.

Amb la meva benedicció i afecte.

† Salvador Giménez Valls
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Caminada solidària de la parròquia de Montserrat

El passat 26 de novembre, la parròquia de Montserrat va participar en una caminada organitzada per l'Associació de Veïns de Montserrat per una bona causa, recollir fons per a La Marató de TV3 que enguany s'ha dedicat a la investigació i la lluita contra el càncer.

El seu president, Sr. Joan Rogés, i la seva junta col·laboren en la prepa-

ració d'un gran esdeveniment: la caminada al voltant de l'horta de Lleida per recaptar diners a favor del càncer, una de les xacres més present en la nostra societat. La relació entre l'associació de veïns i la comunitat parroquial de Montserrat és esplèndida i facilita l'estima sincera entre els seus membres, inclús n'hi ha que en formen part de manera activa.

CERCA DE VOSOTROS

Familia y Paz

Queridos diocesanos:

Las dos palabras que dan título a este comentario son fundamentales para todo ciudadano y, por supuesto, con un significado especial para todo cristiano. La familia y la paz son un referente para la comunidad eclesial, y hunden sus raíces en los escritos bíblicos. La Iglesia nos invita a valorar cada día más la institución familiar, padre, madre e hijos, unidos por el amor y nacidos por la gracia del sacramento del matrimonio. También nos invita a trabajar por la paz en nuestro entorno vital y a pedir, no sólo como un deseo, al Dios de la paz, la estabilidad pacífica entre los pueblos, las culturas y las familias.

El trabajo y la implicación personal en la familia deben permanecer siempre, y no solamente en momentos concretos, por gusto o conveniencia de algún miembro de la misma. El desarrollo armónico de la institución se hace visible si todos contribuimos con nuestras cualidades y virtudes a favorecer la felicidad del resto. Lo mismo ocurre con la paz a lo largo del año; nuestra petición no descansa nunca porque siempre surgen brotes de violencia, de destrucción y de muerte que nos obligan a una permanente reflexión sobre la capacidad del ser humano en la construcción de la paz y rechazar el enfrentamiento y la guerra entre hermanos. Sin embargo la Iglesia nos señala un día al año, el domingo posterior a la Navidad, para que la familia en general y la nuestra, en particular, sea motivo de comparación y seguimiento con la Sagrada Familia de Nazaret. Del mismo modo la propia Iglesia marca en nuestro calendario un día, el primero del año, para que toda la comunidad se comprometa con la paz y eleve preces a Dios para conseguirla.

Dos breves consideraciones en este domingo, para ambos temas, que ningún cristiano puede olvidar. En primer lugar sobre la familia, señalando el acento que se nos propone para este año: la soledad. Esta situación afecta a muchos en este mundo contemporáneo, paradójicamente tan conectado y de fuertes lazos comunicativos. Hay muchas personas que viven con disgusto y con resignación la soledad, no sólo física sino existencial. Aquí no cuentan ni edades ni ambientes económicos o culturales. Afecta a cualquiera; pero aún más a la gente mayor, tanto en los hogares como en las residencias. La Iglesia ante este problema de la soledad hace una llamada a la familia. Es ella la que acoge, escucha y acompaña, desde el desinterés y la gratuidad, a todos sus componentes. No es bueno que el hombre esté solo, se afirma en las primeras líneas de la Biblia como una llamada a la lucha por la cercanía con quien tenemos a nuestro lado. En un reciente documento el papa Francisco afirma que «una de las mayores pobreza de la cultura actual es la soledad», y nos interpela a luchar para evitar que nadie viva solo y desamparado. Preguntémosnos cómo actuamos nosotros.

En segundo lugar, qué decir sobre la Jornada Mundial de la Paz instituida por el papa san Pablo VI hace más de cincuenta años. Constantemente desde los más diversos ámbitos eclesiales se nos insta a la oración y al compromiso por la paz. Sin embargo, cuando vemos los intereses políticos y comerciales de nuestro mundo, el egoísmo en las entrañas del ser humano, tenemos la gran tentación y el gran peligro de desanimarnos en nuestra oración. Pensamos que el objetivo de la paz es imposible. Y esto no trae nada bueno para la humanidad, ni para nuestro entorno social. Ni pesimismo ni desánimos. Sí constancia y trabajo. El lema que este año nos propone la Iglesia es: «La buena política está al servicio de la paz». Nos recuerda poner el acento en el compromiso político, como variante de la caridad, y en la confianza mutua para una construcción estable de la paz. Con mi bendición y afecto.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Troballes presenta el seu nou projecte «Moda Re-»

L'empresa d'inserció Troballes va presentar el 22 de novembre el seu nou projecte «Moda Re-» de recollida i reciclatge de roba de segona mà. És un projecte que té com a objectiu principal englobar i potenciar el projecte tèxtil de Càritas, a través del tractament i reciclatge i de la creació de botigues de segona mà.

Josep Fernández, gerent de Troballes (l'empresa d'inserció de Càritas Diocesana de Lleida), va destacar que «no és el mateix fer negoci amb la roba usada que fer justícia social». En la mateixa línia, va afegir que «promovem una economia social i solidària i apostem per la inclusió i la responsabilitat, donant una segona vida a la roba».

L'empresa Troballes va recollir l'any passat 550 tones de roba, i la previsió per a aquest any és arribar fins a les 600 tones. Fernández va atribuir aquest increment a l'augment de la sensibilització. A la diòcesi de Lleida hi ha 125 punts de recollida i tres punts de donació i venda (botigues), a més

d'una planta de transferència. Al projecte hi col·laboren 80 voluntaris i la iniciativa dona 16 llocs de treball.

El gerent de Troballes va destacar que «Moda Re-» és molt més que una marca, «és generació d'ocupació social al territori, és gestió professional i transparent i és promoció de l'economia solidària».

Acte per reconèixer la tasca dels voluntaris

El Cafè del Teatre de l'Escorxador va acollir el 29 de novembre l'acte oficial de commemoració del Dia Internacional del Voluntariat 2018, amb la participació de voluntaris de la Fundació Verge Blanca i de Sant Joan de Déu, entre d'altres. També hi van prendre part diferents autoritats,

entre elles, el paer en cap, Fèlix Larrosa, el director de la Federació de Catalana de Voluntariat Social, Jordi Balot, i la coordinadora de l'entitat a Lleida, Rosa Palau.

L'objectiu d'aquest acte va ser reivindicar la tasca que duen a terme les persones voluntàries per contribuir en la millora de les con-

dicions de vida de les persones. A Lleida hi treballen una quarantena d'entitats socials, algunes d'elles de la nostra diòcesi. La celebració va comptar amb la participació de testimonis de voluntaris d'entitats com la Fundació Verge Blanca, l'AECC Catalunya contra el càncer, Dret a Morir Dignament, Amics de la Gent Gran, Sant Joan de Déu i l'Associació Lleidatana Síndrome de Down, que van explicar la seva tasca, les seves motivacions i les satisfaccions que els hi comporta aquesta col·laboració social. A més a més, Raquel Garcia, a la guitarra i el violí, i Carolina Blàvia, a la veu i el piano, van interpretar diverses peces musicals. També es va sortejar un lot amb productes solidaris.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Cadascú de nosaltres és l'home ferit i Jesús és el Samarità, que s'apropa i ens cura» (8 d'octubre).

@Pontifex: «Dedicar temps davant del Senyor, en contemplació, i fer de tot per al Senyor al servei dels altres. Contemplació i servei: aquest és el camí de la nostra vida» (9 d'octubre).

@Pontifex: «La novetat de l'Evangeli ens transforma per dins i per fora: l'esperit, l'ànima, el cos, la vida quotidiana» (10 d'octubre).

@Pontifex: «Resar no és com fer servir una vareta màgica. La pregària requereix esforç, constància i determinació» (11 d'octubre).

Lleida celebra la Setmana de la Bíblia

Lleida, com la resta de diòcesis de Catalunya, va celebrar els dies 27 i 28 de novembre la Setmana de la Bíblia. Ho va fer amb dues activitats, en l'art i a través de la pregària. L'objectiu, donar més a conèixer la Bíblia i fer-la més present i propera. L'acte central es va celebrar a la Seu Vella de Lleida, i va consistir en una visita guiada a aquest monument. Es tractava de seguir els passatges bíblics del temple.

La teòloga Mar Pérez i la historiadora Núria Piqué van ser les encarregades de guiar la visita. Núria Piqué va començar explicant els orígens del monument i va destacar que la construcció de la Seu Vella s'emmarca en el procés posterior a la presa de la ciutat de Lleida per part dels comtes catalans, el segle XII. En aquest sentit, va recalcar la importància econòmica, política i religiosa de la ciutat en aquells moments. A

continuació, ambdues van explicar les diverses peces artístiques de la Seu Vella de temàtica bíblica, capitells, pintures i portalades. Mar Pérez va relatar diversos fragments de les escriptures, la resurrecció de Llätzer, la Visitació i l'Anunciació i la Passió de Jesucrist. Al llarg de la xerrada, que va tenir lloc a la Canonja, els assistents van poder gaudir de la projecció, en alta resolució, de les peces analitzades. En acabar, els participants van recórrer la Seu

Vella per veure «in situ» els capitells, les pintures i les portalades.

El dia anterior, la capella de l'IREL va acollir una pregària bíblica en la qual es van llegir textos dels evangelis de Joan, de Lluc, del llibre de Tobies, així com de la Primera carta de sant Pau als Corintis. Després, quatre persones van explicar el seu significat. La pregària va anar acompanyada de cants, i va cloure amb la recitació del Parnostre. El bisbe Salvador va fer-se present en els dos actes.

REFLEXIONS

La família, el jardí de la felicitat

Pocs temes freguen tan al viu els sentiments i fins la consciència de les persones, com és el de la família; perquè la família és el lloc del nostre origen, l'alberg del ser indefens nou vingut; la família és el planter de la raça humana, el jardí de la felicitat o el desert de la solitud i el sofriment.

Tenir èxit en la família és el negoci de la vida, i cap bé d'aquest món no és comparable al tresor de pertànyer a una família virtuosa i feliç. La salut, la riquesa i la bona sort arriben a la seva plena saó en el si d'una família virtuosa i afectuosament unida; la pobresa, els mals tràngols, la malaltia i la vellesa, es tornen suportables a la calor d'una família de signe positiu.

¿Es podria trobar algú que no estigués fortament interessat a fer de la seva família un oasi de pau i d'amor? ¿No vola espontàniament el nostre pensament a Natzaret per a contemplar, si més no amb la imaginació, la convivència feliç d'una família gairebé celestial? ¿Qui no compraria al preu que fos una relació així de positiva i rica amb tots i cadascun dels membres de casa seva? No es tracta de compra ni venda, evidentment, però, ¿què podríem fer per a apropar-nos a l'ideal de la família de Natzaret?

Es diu amb raó que on hi ha caritat i amor, allí hi ha Déu; i se m'ocorre que podríem donar la volta a la frase, dient amb tota veritat que ON ESTÀ DÉU, ALLÍ HI HA CARITAT I AMOR. M'atreviria a dir que la qualitat fins i tot humana d'una família depèn, en bona part, de com és acceptada en aquella casa la presència de Déu, perquè Déu és la font i origen de tot bé, i les seves benediccions es vessen sobre la família que viu a la seva presència. El Senyor mira amb amor tot quant ocorre en aquella casa, fins al punt d'abocar la seva benedicció damunt d'ella: Aquesta és la benedicció de l'home que tem el Senyor: Que el Senyor et beneixi des de Sió, que tota la vida puguis veure prosperar Jerusalem.

Quan sentim parlar, en el nostre temps, del fracàs de tantes famílies i de la infelicitat o la indiferència de tantes altres, no podem evitar el pensament que allí Déu no ha estat convidat o que, almenys, ha estat relegat a l'últim lloc.

Mn. Enric Prat

AGENDA

► Diumenge, 30 de desembre:

—A les 12 h, Jornada de la Família. Eucaristia a la parròquia de la Sagrada Família.

► Dimarts, 1 de gener:

—Jornada per la Pau.

► Diumenge, 6 de gener:

—A les 12 h, Eucaristia a la Catedral presidida pel Sr. Bisbe.

—A les 19 h, a la Capella del Peu del Romeu: cloenda de les exposicions de pessebres, a càrrec de la regidora de Cultura de la Paeria i del president de l'Agrupació de Pessebristes, Àngel León.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

31. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1Jo 2,18-21 / SI 95 / Jo 1,1-18]. Sant Silvestre I, papa (romà, 314-335) i mr.; santa Coloma, vg. i mr.; santa Melània la Jove; sant Sabinià, bisbe i mr.

GENER

1. □ Dimarts [Nm 6,22-27 / SI 66 / Ga 4,4-7 / Lc 2,16-21]. Santa Maria, Mare de Déu. Imposició del Nom de Jesús, també Emmanuel o Manuel (Manel); Mare de Déu de Begoña; sant Concordi, prev. i mr.; santa Eufrosina, vg.; santa Almaqui, mr.

2. □ Dimecres [1Jo 2,22-28 / SI 97 / Jo 1,19-28]. Sant Basili el Gran (330-379), bisbe de Cesarea de la Capadócia, i sant Gregori Nazianzè (330-390), bisbe de Constantinoble, doctors de l'Església; Mare de Déu, auxili dels cris-

tians; commemoració de la vinguda de la Mare de Déu a Saragossa; sant Macari, abat; sant Isidor d'Antioquia, bisbe i mr.; sant Adelard (753-826), abat, cosí de Carlemany; santa Emma, vg.

3. □ Dijous [1Jo 2,29-3,6 / SI 97 / Jo 1,29-34]. Santíssim Nom de Jesús. Sant Anter, papa (grec, 235-236) i mr.; santa Genoveva (s. V), vg., patrona de París; sant Fulgenci, bisbe (agustinià); sant Daniel, mr.; sant Atanasi (o Tanari), mr.; sant Josep Maria Thomasi, prev. teatí, cardenal; beat Alan de Solminià, bisbe; beat Ciríac-Elies de Charava, prev. carmelità.

4. □ Divendres [1Jo 3,7-10 / SI 97 / Jo 1,35-42]. Sant Rigobert, bisbe; sant Odiló, abat de Cluny (†1048); santa Isabel Anna Seton, rel. paùla, dels Estats Units; santa Àngela de Foligno, rel. ter-

ciària franciscana; santa Genoveva Torres i Morales, vg., (rel. angèlica); sant Manuel González Garcia, bisbe; santa Isabel Anna Bayley Seton, rel.; santa Zdislava de Lemberk.

5. □ Dissabte [1Jo 3,11-21 / SI 99 / Jo 1,43-51]. Sant Telèsfor, papa (grec, 125-136) i mr.; sant Simeó Estilita (388-459), monjo siríac; santa Emiliàna, vg.; sant Joan Nepomucè Newman, bisbe (redemptorista); sant Carles de Sant Andreu, rel. passionista; sant Carles Houben, prev. passionista.

6. □ Diumenge vinent, Epifania del Senyor (lit. hores: 2a setm.) [Is 60,1-6 / SI 71 / Ef 3,2-3a.5-6 / Mt 2,1-12]. Dia dels sants Reis o mags d'Orient: Melcior, Gaspar i Baltasar, i també Adoració (dels Reis, o Dora); sant Melani, bisbe; sant Nilamó; santa Macra, vg. i mr.

La Sagrada Família (C)

COMENTARI

Som família de Déu i ell és el nostre Pare

Acabem de celebrar el naixement d'aquell qui és Déu i home al mateix temps. I encarnant-se en una humanitat com la nostra també s'ha «encarnat» en una família com les nostres, amb les seves alegries i penes: *Fill, per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia.* Maria no acaba d'entendre el captivament de Jesús. I tot i que *Jesús creixia, avançava en enteniment i es guanyava el favor de Déu i dels homes* tanmateix aquesta família humana (com totes les nostres) es troba aixoplugada sota la gran família dels fills de Déu. Per això podem entendre les paraules de Jesús (les primeres de la seva vida pública): *¿Per què em buscàveu? ¿No sabeu que jo només podria ser a casa del meu Pare? O bé, segons una altra traducció: No sabíeu que jo m'haig d'ocupar de les coses del meu Pare?* Aquestes paraules ens recorden que essencialment el seu Pare és Déu i la seva vida li ha d'estar dedicada.

I Joan, en la segona lectura ens recorda que tots formem part de la família dels fills de Déu: *Mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus i ho som.* Això és el més meravellós tot i que, *el món no ens reconeix i que encara no s'ha manifestat com serem.* *Quan es manifestarà llavors sí, serem semblants a ell.* I com a membres de la família de Déu *el seu manament és que ens estimem els uns als altres tal com ens ho té manat.*

La primera lectura ens recorda el fill que Anna va demanar al Senyor: tenir un fill era continuar en vida després de la mort. Per això ara no se'l queda per a ella. Ara que Déu l'ha escoltada (Samuel «demanat al Senyor») diu: *Aquest noi és el que jo vaig demanar al Senyor i ell me'l va concedir. Per això jo l'hi cedeixo: serà d'ell tota la vida.* Un cop més, Déu es troba sempre en primer lloc i fins i abans que les nostres famílies. Però serà l'amor a Déu i als germans el qui farà que les nostres famílies siguin, de veritat, un espai de pau i de felicitat, malgrat tots els problemes que puguin tenir.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del primer llibre de Samuel (1Sa 1,20-22.24-28)

El Senyor es recordà d'Anna i va tenir un fill. Li posà el nom de Samuel, perquè era el fill que ella havia demanat al Senyor. Elcanà, el marit d'Anna, va pujar al santuari de Siló amb tota la família per oferir el sacrifici anual i complir la prometença. Anna no hi va anar. Va dir al seu marit: «Quan hauré desmammat el nen, ja l'hi portaré; el presentaré al Senyor, i que es quedi allà per sempre més.» Anna s'endugué Samuel a Siló amb un toro de tres anys, mig sac de farina i un odre de vi, i presentà el noi al temple del Senyor. Samuel encara era un nen. Després d'immolar el toro, presentaren el nen a Elí. Anna li digué: «Senyor meu, ho juro per la vostra vida: Jo soc aquella dona que un dia vaig pregar aquí mateix, davant vostre. Aquest noi és el que jo vaig demanar al Senyor, i ell me'l va concedir. Per això jo l'hi cedeixo: serà d'ell tota la vida.» Després es prosternaren allà mateix i adoraren el Senyor.

▶ Salm responsorial (83)

R. *Feliç el qui viu a casa vostra, Senyor.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 3,1-2.21-24)

Estimats, mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som. Per això el món no ens reconeix, com no l'ha reconegut a ell. Sí, estimats: ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que quan es manifestarà serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és. Estimats, si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança, i obtindrem el que li demanem, perquè complim el que ens mana i fem allò que és del seu grat. El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres com ens ho té manat. Si complim el seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell. I per l'Esperit que ens ha donat coneixem que ell està en nosaltres.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 2,41-52)

Els pares de Jesús anaven cada any a Jerusalem amb la peregrinació de Pasqua. Quan ell tenia dotze anys pujaren a celebrar les festes com era costum, i passats els dies, quan tothom se'n tornava, el noi es quedà a Jerusalem sense que els seus pares se'n adonessin. Pensant que anava amb altres de la caravana, feren la primera jornada de camí. Al vespre el buscaren entre els parents i coneguts i no el trobaren. L'endemà se'n tornaren a Jerusalem a buscar-lo. El tercer dia el trobaren al temple, assegut entre els mestres de la Llei, escoltant-los i fent-los preguntes. Tots els qui el sentien estaven meravellats de la seva intel·ligència i de les seves respostes. Els seus pares quedaren sorpresos de veure'l allà, i la seva mare li digué: «Fill, per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia.» Ell els digué: «Per què em buscàveu? No sabíeu que jo només podia ser a casa del meu Pare?» Ells no compregueren aquesta resposta. Després baixà amb ells a Natzaret i vivia sotmès a ells. La seva mare conservava tots aquests records en el seu cor. A mesura que Jesús creixia, avançava en enteniment i es guanyava el favor de Déu i dels homes.

▶ Lectura del primer libro de Samuel (1Sam 1,20-22.24-28)

Al cabo de los días Ana concibió y dio a luz un hijo, al que puso por nombre Samuel, diciendo: «Se lo pedí al Señor». El esposo Elcaná y toda su casa subieron a ofrecer al Señor el sacrificio anual y cumplir su voto. Ana, en cambio, no subió, manifestando a su esposo: «Esperemos hasta que el niño sea destetado. Entonces lo llevaré, lo ofreceré al Señor y se quedará allí para siempre». Una vez destetado, lo subió consigo, junto con un novillo de tres años, unos cuarenta y cinco kilos de harina y un odre de vino. Lo llevó a la casa del Señor a Siló y el niño se quedó como siervo. Inmolaron el novillo y presentaron el niño a Elí. Ella le dijo: «Perdón, por tu vida, mi señor, yo soy aquella mujer que estuvo aquí en pie ante ti, implorando al Señor. Imploré este niño y el Señor me concedió cuanto le había pedido. Yo, a mi vez, lo cedo al Señor. Quede, pues, cedido al Señor de por vida». Y se postraron allí ante el Señor.

▶ Salmo responsorial (83)

R. *¡Dichosos los que viven en tu casa, Señor!*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 3,1-2.21-24)

Queridos hermanos: Mirad qué amor nos ha tenido el Padre para llamarnos hijos de Dios, pues ¡lo somos! El mundo no nos conoce porque no lo conoció a él. Queridos, ahora somos hijos de Dios y aún no se ha manifestado lo que seremos. Sabemos que, cuando él se manifieste, seremos semejantes a él, porque lo veremos tal cual es. Queridos, si el corazón no nos condena, tenemos plena confianza ante Dios. Cuanto pidamos lo recibimos de él, porque guardamos sus mandamientos y hacemos lo que le agrada. Y este es su mandamiento: que creamos en el nombre de su Hijo, Jesucristo, y que nos amemos unos a otros, tal como nos lo mandó. Quien guarda sus mandamientos permanece en Dios, y Dios en él; en esto conocemos que permanece en nosotros: por el Espíritu que nos dio.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 2,41-52)

Los padres de Jesús solían ir cada año a Jerusalén por la fiesta de la Pascua. Cuando cumplió doce años, subieron a la fiesta según la costumbre y, cuando terminó, se volvieron; pero el niño Jesús se quedó en Jerusalén, sin que lo supieran sus padres. Estos, creyendo que estaba en la caravana, anduvieron el camino de un día y se pusieron a buscarlo entre los parientes y conocidos; al no encontrarlo, se volvieron a Jerusalén buscándolo. Y sucedió que, a los tres días, lo encontraron en el templo, sentado en medio de los maestros, escuchándolos y haciéndoles preguntas. Todos los que le oían quedaban asombrados de su talento y de las respuestas que daba. Al verlo, se quedaron atónitos, y le dijo su madre: «Hijo, ¿por qué nos has tratado así? Tu padre y yo te buscábamos angustiados». Él les contestó: «¿Por qué me buscabais? ¿No sabíais que yo debía estar en las cosas de mi Padre?». Pero ellos no comprendieron lo que les dijo. Él bajó con ellos y fue a Natzaret y estaba sujeto a ellos. Su madre conservaba todo esto en su corazón. Y Jesús iba creciendo en sabiduría, en estatura y en gracia ante Dios y ante los hombres.